

ผลงานประกอบการพิจารณาประเมินบุคคล
เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาชีพเฉพาะ
ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ 7 วช. (ด้านการพยาบาล)

เรื่องที่เสนอให้ประเมิน

- ผลงานที่เป็นผลการดำเนินงานที่ผ่านมา
เรื่อง การพยาบาลผู้ป่วยติดเชื้อแผลฝีเย็บหลังคลอด
- ข้อเสนอแนวคิด วิธีการเพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
เรื่อง การใช้ห่วงยางรองนั่งในผู้ป่วยที่มีแผลฝีเย็บ

เสนอโดย

นางสาวกนกวรรณ เกตุมณี

ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ 6ว (ด้านการพยาบาล)

(ตำแหน่งเลขที่ รพจ. 356)

ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์

สำนักงานแพทย์

ผลงานที่เป็นผลการดำเนินงานที่ผ่านมา

1. **ชื่อผลงาน** การพยาบาลผู้ป่วยติดเชื้อแผลฝีเย็บหลังคลอด

2. **ระยะเวลาที่ดำเนินการ** 7 วัน (ตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม 2548 ถึงวันที่ 26 มกราคม 2548)

3. **ความรู้ทางวิชาการหรือแนวคิดที่ใช้ในการดำเนินการ**

1. ความหมาย สาเหตุ และปัจจัยเสี่ยงของการติดเชื้อแผลฝีเย็บ
2. พยาธิสรีรภาพ การวินิจฉัย อาการ และการรักษาผู้ป่วยติดเชื้อแผลฝีเย็บ
3. กระบวนการพยาบาลและการพยาบาลผู้ป่วยแบบองค์รวม
4. ความรู้เกี่ยวกับเภสัชวิทยา และการพยาบาลเกี่ยวกับผู้ป่วยที่ใช้ยาเอนตาไมซิน ซัลเฟต

(gentamycin sulfate) , คลินดาไมซิน (clindamycin) ,ไซโปรฟล็อกซาซิน (ciprofloxacin) , ซอล์คแทป (chalktab) , เฟอร์รัสฟูมาเรต (ferrous fumarate) , พาราเซตามอล (paracetamal)

4. **สรุปสาระสำคัญของเรื่องและขั้นตอนการดำเนินการ**

4.1 ข้อมูลทั่วไปของกรณีศึกษา

หญิงไทยอายุ 17 ปี ตั้งครรภ์เป็นครั้งแรก มาฝากครรภ์เป็นครั้งที่ 5 ที่โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์ มีอายุครรภ์ประมาณ 40 สัปดาห์ ครบกำหนดคลอดวันที่ 20 มกราคม พ.ศ.2548 ซึ่งตรงกับวันที่แพทย์นัดมาฝากครรภ์ เมื่อมาถึงแพทย์ได้รับไว้รักษาในโรงพยาบาล เนื่องจากตรวจภายในพบว่าปากมดลูกเปิด 3 เซนติเมตร ความบางของปากมดลูก 75 เปอร์เซ็นต์ ส่วนนำของทารกเป็นศีรษะ ระดับของส่วนนำลบ 2 ผู้ป่วยสามารถคลอดบุตรโดยวิธีปกติ ทำคลอดท่าศีรษะ น้ำหนักแรกคลอด 3,090 กรัม เพศหญิง ความยาว 51 เซนติเมตร รอบศีรษะ 34 เซนติเมตร รอบอก 33 เซนติเมตร คะแนนแอปการ์ 1 นาทีแรกหลังคลอดได้ 9 คะแนน หักสีผิว 1 คะแนน หลังจากนั้น 5 นาทีได้ 10 คะแนน อุณหภูมิร่างกายทารกแรกคลอด 37.4 องศาเซลเซียส รกและเยื่อหุ้มรกหนัก 600 กรัม ผู้ป่วยได้รับการตัดฝีเย็บและเย็บแผลด้วยไหมละลาย มีเลือดออกจากการคลอดประมาณ 350 มิลลิลิตร หลังคลอดรู้สึกตัวดี มีอาการอ่อนเพลียเล็กน้อย วันที่ 2 หลังคลอดผู้ป่วยมีไข้วัดอุณหภูมิร่างกายได้ 38.2 องศาเซลเซียส วันที่ 3 หลังคลอดพบว่าแผลฝีเย็บแยกบวมแดง มีน้ำเหลืองไหลซึมและมีเนื้องอกปกคลุมอยู่ กดเจ็บและมีไตแข็ง บริเวณแผลฝีเย็บ วัดอุณหภูมิร่างกายได้ 38.5 องศาเซลเซียส วันที่ 4 หลังคลอดผู้ป่วยยังมีไข้ วัดอุณหภูมิร่างกายได้ 39.2 องศาเซลเซียส แผลฝีเย็บบวมแดง แยกตลอดแนวการตัดและมีหนองไหล หลังจากนั้นแพทย์ได้ทำการตรวจภายในพบว่าปกติ ผลการตรวจเม็ดเลือดขาวในเลือดมีจำนวน 19,900 เซลล์ต่อลูกบาศก์มิลลิเมตร ผลการส่งตรวจทางจุลชีววิทยาพบว่าหนองบริเวณแผลฝีเย็บพบเชื้อแบคทีเรีย หลังจากผู้ป่วยได้รับยาปฏิชีวนะชนิดฉีดเข้าทางหลอดเลือดดำ 3 วัน แผลฝีเย็บที่เคยมีอาการบวมแดงลดลง ไม่มี

หนอง ไม่มีไข้ แพทย์จึงสั่งงดยาปฏิชีวนะชนิดฉีดเข้าทางหลอดเลือดดำ และเปลี่ยนเป็นชนิดรับประทาน ผู้ป่วยไม่มีการติดเชื้อลุกลามไปยังอวัยวะอื่นๆ และไม่มีไข้ ปลอดภัยจากภาวะแทรกซ้อน แพทย์อนุญาตให้กลับบ้านได้ ผู้ป่วยได้รับคำแนะนำให้แช่ก้นด้วยน้ำอุ่นผสมด่างทับทิมทุกวันเช้าและเย็น จนกว่าแผลจะหาย ถ้าพบความผิดปกติ ให้มาพบแพทย์ สัญญาณชีพก่อนกลับบ้านปกติ หลังจากนั้นจึงให้การพยาบาลด้านอื่น ๆ เพื่อเป็นการป้องกัน ดูแลและส่งเสริมให้ผู้ป่วยกลับสู่สภาพปกติ สามารถช่วยเหลือตนเองและดูแลบุตรได้อย่างเหมาะสม รวมระยะเวลาในการนอนโรงพยาบาล 7 วัน แพทย์นัดมาตรวจวันที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548 เวลา 13.00 น. ที่ห้องตรวจนรีเวชกรรม เพื่อตรวจหลังคลอด

รับไว้ในโรงพยาบาลเมื่อวันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2548

รับไว้ในความดูแลเมื่อวันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2548 เวลา 22.00 น.

การประเมินแบบแผนสุขภาพ

การประเมินแบบแผนสุขภาพ 11 แบบแผน ตามกรอบแนวคิดการประเมินของกอร์ดอน

1. การรับรู้เกี่ยวกับสุขภาพและการดูแลสุขภาพ:

ก่อนการคลอดบุตรครั้งนี้มีสุขภาพดีมาตลอด แข็งแรง ปฏิเสธการสูบบุหรี่และดื่มสุรา และปฏิเสธการแพ้สารเคมี อาหาร หรือยาใด ๆ

อาการสำคัญ : เจ็บครรภ์คลอดบุตรขณะมาฝากครรภ์ อายุครรภ์ประมาณ 40 สัปดาห์ วันที่ 2 หลังคลอดผู้ป่วยมีไข้ อุณหภูมิร่างกาย 38.3 องศาเซลเซียส วันที่ 3 หลังคลอดแผลฝีเย็บแยก

ประวัติการเจ็บป่วยและการบาดเจ็บในอดีต : ปฏิเสธการเจ็บป่วยและการบาดเจ็บในอดีต

ประวัติการเจ็บป่วยของครอบครัว : บิดา มารดา ยังมีชีวิต ผู้ป่วยเป็นบุตรคนที่ 2 มีพี่สาว 1 คน ปฏิเสธโรคหัวใจ เบาหวาน ความดันโลหิตสูง

การตรวจร่างกายพบว่า ผู้ป่วยรู้สึกตัวดี หลังคลอดบุตรบริเวณอวัยวะสืบพันธุ์ มีแผลฝีเย็บแยก และมีหนอง ผู้ป่วยมีไข้ อุณหภูมิร่างกาย 38.3 องศาเซลเซียส มีอาการปวดบริเวณแผลฝีเย็บ

ผู้ป่วยรับรู้ว่าตนเองติดเชื้อบริเวณแผลฝีเย็บ และกลัวว่าแผลฝีเย็บจะไม่หายเป็นปกติ

2. โภชนาการและการเผาผลาญ :

ในภาวะปกติรับประทานอาหารวันละ 3 มื้อ รับประทานอาหารได้ทุกชนิด ชอบรับประทานอาหารรสจัด ไม่มีความผิดปกติเกี่ยวกับการรับประทานอาหาร ดื่มน้ำวันละ 8-10 แก้ว ขณะนี้แพทย์ให้รับประทานอาหารธรรมดา

ผลการตรวจทางห้องปฏิบัติการ วันที่ 24 มกราคม 2548 พบว่า

การตรวจโลหิตวิทยา : WBC มีค่าเท่ากับ 19.900 เซลล์ต่อลูกบาศก์มิลลิเมตร, neutrophil มีค่าเท่ากับ 81.6 เปอร์เซ็นต์, Hct มีค่าเท่ากับ 33 เปอร์เซ็นต์

การตรวจทางจุลชีววิทยา : ผล gram stain จาก vagina พบ few gram negative coccobacilli และ moderate PMN

3. การจับถ่าย :

อุปนิสัยการจับถ่ายปีศาจปะกติ ไม่แสบซัด หลังคลอดบุตรไม่มีอาการผิปกติ สามารถจับถ่าย อุจจาระ 1 ครั้ง ในวันที่ 2 หลังคลอด

4. กิจกรรมและการออกกำลังกาย :

ช่วยเหลือตัวเองได้ตามปกติ ออกกำลังกายเบา ๆ เช่น ปั่นจักรยาน หลังเข้ารับการรักษา มีอาการอ่อนเพลียหลังคลอดบุตร และมีอาการปวดบริเวณแผลฝีเย็บ

5. การพักผ่อนนอนหลับ:

ปกตินอนวันละ 8 ชั่วโมง ตั้งแต่ 22.00 น. – 06.00 น. หลังเข้ารับการรักษา พักผ่อนได้น้อย เนื่องจากต้องให้นมบุตรทุก 2-3 ชั่วโมง

6. ความรู้สึกนึกคิดและการรับรู้ :

รู้สึกตัวดี ตอบโต้ได้ตามปกติ รู้สึกเจ็บและปวดบริเวณแผลฝีเย็บมาก โดยเฉพาะทำนั่งจึงมักนอนและให้บุตรคนมในท่านอนตะแคง

7. การรับรู้ตนเองและอัตมโนทัศน์ :

คิดว่าตนเองเจ็บป่วย และกลัวว่าแผลฝีเย็บจะไม่หายเป็นปกติ

8. บทบาทและสัมพันธภาพ :

ก่อนคลอดบุตร ผู้ป่วยเช่าบ้านอยู่กับสามี ชั้นล่างเป็นร้านเสริมสวย ผู้ป่วยทำงานเป็นลูกจ้างที่ร้านเสริมสวย สามีขับรถรับจ้าง รายได้รวมกันเดือนละประมาณ 8,000 บาท ไม่มีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่าย ไม่มีหนี้สิน หลังคลอดบุตรไม่ได้ประกอบอาชีพทำให้ขาดรายได้

9. เพศสัมพันธ์และการเจริญพันธุ์ :

เป็นวัยเจริญพันธุ์ ประจำเดือนมาสม่ำเสมอรอบละ 2 - 3 วัน มีอาการปวดท้องน้อยในวันแรกของการมีประจำเดือน แต่ครั้งของรอบเดือน ไม่มีอาการผิปกติ หลังคลอดบุตรมีแผลฝีเย็บอักเสบ แผลฝีเย็บแยก ลักษณะน้ำคาวปลา มีกลิ่นเหม็น ปริมาณปกติ

10. การปรับตัวและความทนทานต่อความเครียด :

ผู้ป่วยมีมนุษยสัมพันธ์ดีกับบุคคลรอบตัว เวลามีปัญหาจะคุยกับสามี หลังจากเจ็บป่วยมีสีหน้าวิตกกังวล กลัวสูญเสียภาพลักษณ์ กังวลระยะเวลาการหายของแผล

11. ค่านิยมและความเชื่อ

นับถือศาสนาพุทธ มีความเชื่อเกี่ยวกับผลของการทำความดีและความชั่ว

พยาธิสรีรภาพผู้ป่วยติดเชื้อบริเวณแผลฝีเย็บ

เมื่อการคลอดดำเนินไปจนกระทั่งรกคลอดแล้ว ตำแหน่งที่รกเกาะจะเป็นแผลที่ยกตัวสูงขึ้นเป็นสีแดงคล้ำ เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 4 เซนติเมตร ผิวหน้าของแผลที่รกเกาะเป็นตุ่มเล็ก ๆ ซึ่งเกิดจากเส้น

เลือดมากมายที่ภายในเป็นลิ่มเลือด (thrombus) อุดอยู่ บริเวณเหล่านี้เป็นแหล่งเพาะเชื้อที่ดีของเชื้อโรคมากมาย ขณะเดียวกันเนื้อเยื่อที่อยู่ในมดลูก (decidua) ทั้งหมดก็ไวต่อการติดเชื้อแบคทีเรีย เพราะเนื้อเยื่อที่อยู่ในมดลูกเหล่านี้มีความหนาแน่นน้อยกว่า 2 มิลลิเมตร มีเลือดแทรกซึมอยู่และมีรูเล็ก ๆ จำนวนมากมาย ทำให้เชื้อโรคเพาะตัวหรือแพร่กระจายได้ง่าย ในระหว่างการคลอดปากมดลูกมักจะมีรอยฉีกขาดอยู่บ้างไม่มากนักน้อย ซึ่งเป็นอีกทางหนึ่งที่ทำให้แบคทีเรียแพร่กระจายเข้าไป ที่ช่องคลอด ปากช่องคลอดและแผลฝีเย็บก็เป็นบริเวณแหล่งติดเชื้อได้บ่อย วิธีเกิดการติดเชื้อเกือบทั้งหมดเริ่มต้นมาจากแผลติดเชื้อแล้วจึงกระจายเข้าสู่กระแสเลือดหรือน้ำเหลือง เมื่อเนื้อเยื่อถูกทำลายหรือได้รับบาดเจ็บหลอดเลือดบริเวณนั้นจะหดตัวใช้เวลาประมาณ 3 - 5 วินาที หากเซลล์บอบช้ำมาก อาจนานเป็นนาที หลังจากนั้นหลอดเลือดจะขยายตัวจากฤทธิ์ของฮิสตามีน (histamine) แบริคดิไคนิน (bradykinin) และ โพรสตาแกลนดิน (prostaglandin) ที่หลั่งมาจากเซลล์เลือดจึงสู่บริเวณที่อักเสบเร็วขึ้นและมากขึ้น ทำให้เลือดไหลกลับไม่ทัน เกิดภาวะเลือดคั่ง ความดันโลหิตในหลอดเลือดสูงขึ้น เกิดการซึมผ่านของของเหลวออกนอกหลอดเลือด เลือดจึงข้นขึ้น เม็ดเลือดแดงมาจับเป็นกลุ่ม เม็ดเลือดขาวถูกผลักไปชิดผนังหลอดเลือด เคลื่อนคลุมเซลล์บุผนังหลอดเลือดและเกาะติดผนังหลอดเลือดแล้วจึงเคลื่อนแบบอมีบา (amoeboid movement) ผ่านผนังหลอดเลือดบริเวณรอยต่อของเซลล์บุผิวออกนอกหลอดเลือด โดยที่นิวโทรฟิลส์เคลื่อนได้เร็วที่สุด เม็ดเลือดขาวในเนื้อเยื่อเคลื่อนต่อไปยังจุดศูนย์กลางของการอักเสบ และทำลายสิ่งแปลกปลอม โดยกระบวนการกลืนกิน (phagocytosis) หากสิ่งแปลกปลอมถูกทำลายไปการอักเสบก็จะสิ้นสุด แต่หากสิ่งแปลกปลอมมีความรุนแรงเกินกว่านิวโทรฟิลส์จะทำลายได้ มาโครฟาส (Macrophage) จะเพิ่มจำนวนมากขึ้น

พยาธิสภาพที่พบได้บ่อยคือการติดเชื้อบริเวณแผลฝีเย็บ แผลฉีกขาดจากการคลอด มักเป็นการติดเชื้อเฉพาะที่ เริ่มต้นด้วยขอบแผลที่ติดเชื้อจะบวม แดง ไหมหรือด้ายที่เย็บจะบาดลึกลงไปเนื้อที่บวม ทำให้ขอบแผลที่แน่นนั้นแยกออก มีน้ำเหลืองหรือน้ำหนองไหลออกมา แผลที่ติดเชื้อเหล่านี้จะไม่ติดและแยกออกจากกัน ผู้ป่วยจะมีอาการปวดและถ่ายปัสสาวะแสบขัด อาจร่วมกับถ่ายปัสสาวะไม่ออกด้วย ในรายที่รุนแรงมาก ๆ จะเห็นปากช่องคลอดทั้งหมดบวมเป็นแผลและคลุมทับด้วยหนอง แต่อาการเช่นนี้เกิดขึ้นน้อยมาก ซึ่งต้องวินิจฉัยแยกจากการติดเชื้อของผิวหนังชั้นลึก (necrotizing fasciitis) แผลส่วนมากจะแยกออกเองทำให้หนองไหลออกมาได้ แต่ในรายที่หนองค้างอยู่ภายในนั้นจะมีอาการปวดอย่างรุนแรง มีไข้สูงและหนาวสั่น

ในผู้ป่วยรายนี้เป็นการติดเชื้อบริเวณแผลฝีเย็บ แผลฝีเย็บมีลักษณะบวม แดง แผลแยกออกจากกันตลอดแนวการเย็บ มีน้ำเหลือง และน้ำหนองไหลออกมา ผู้ป่วยมีอาการปวดแผลฝีเย็บ และมีไข้สูง น้ำหนองไหลออกมา แผลที่ติดเชื้อเหล่านี้จะไม่ติดและแยกออกจากกัน ผู้ป่วยจะมีอาการปวดและถ่ายปัสสาวะแสบขัด อาจร่วมกับถ่ายปัสสาวะไม่ออกด้วย ในรายที่มีอาการรุนแรงมาก ๆ จะเห็นปากช่องคลอดทั้งหมดบวม เป็นแผลและคลุมทับด้วยหนอง

การรักษา

ได้รับยาเอนตาไมซินขนาด 240 มิลลิกรัมใน 5% D/W 100 มิลลิลิตร วันละ 1 ครั้ง จำนวน 3 วัน
ได้รับยาคลินดาไมซินขนาด 600 มิลลิกรัม ใน 5 % D/W 100 มิลลิลิตร ทุก 6 ชั่วโมง จำนวน 3 วัน และ
ได้รับยาพาราเซตามอล,ซอลค์แทป,เฟอร์รัสฟูมาเรส รับประทานอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งให้เช็กกันด้วย
น้ำอุ่น ผสมด่างทับทิมทุกวันเช้า และเย็น และเปิดหลอดเลือดค่าคาเคมีไว้ติดตาม

การพยาบาล

ในระยะหลังคลอดอาจมีปัญหาต่อเนื่องมาตั้งแต่ระยะตั้งครรภ์และระยะคลอด อาจทำให้เนื้อเยื่อ
บาดเจ็บหรือบอบช้ำ ซึ่งภาวะแทรกซ้อนหลังคลอดส่วนใหญ่จะป้องกันได้ บทบาทที่สำคัญของการพยาบาล
คือเข้าใจถึงสาเหตุ พยาธิสรีรวิทยา อาการและอาการแสดง แนวทางการรักษา การให้การพยาบาล รวม
ไปถึงการให้คำแนะนำเกี่ยวกับสุขอนามัยของผู้ป่วย เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติ
ตัว ส่งผลให้ลดความรุนแรงหรือป้องกันภาวะแทรกซ้อนได้

ในระหว่างที่รับผู้ป่วยไว้ในความดูแล ได้ให้การดูแลรักษาพยาบาลตามปัญหาการพยาบาลของ
ผู้ป่วยดังนี้

1. ผู้ป่วยมีการติดเชื้อเนื่องจากมีแผลในโพรงมดลูก และแผลฝีเย็บอักเสบ
2. ผู้ป่วยพักผ่อนไม่เพียงพอเนื่องจากปวดแผลฝีเย็บ
3. ผู้ป่วยไม่สุขสบายจากการปวดมดลูก เนื่องจากมดลูกมีการหดตัว
4. มีอาการเหนื่อยอ่อนเพลียเนื่องจากสูญเสียพลังงานในการคลอด
5. ผู้ป่วยวิตกกังวลเกี่ยวกับการหายของแผลฝีเย็บ
6. ผู้ป่วยไม่สุขสบายจากเต้านมคัดตึงเนื่องจากบุตรดูดนมไม่ถูกวิธี
7. ขาดความมั่นใจในการดูแลบุตรเนื่องจากขาดประสบการณ์
8. ผู้ป่วยขาดความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติตัวหลังคลอด
9. วิตกกังวลเกี่ยวกับภาพลักษณ์ทางลบของตนเองหลังคลอด ไม่มีความรู้เรื่องประโยชน์และการ

บริหารร่างกายในระยะหลังคลอด

โดยปฏิบัติกิจกรรมการพยาบาลเพื่อดูแลผู้ป่วยติดเชื้อแผลฝีเย็บมีดังนี้

1. ด้านร่างกาย

1.1 ประเมินสัญญาณชีพ โดยควรวัดสัญญาณชีพทุก 4 ชั่วโมงหรือวันละ 2 ครั้ง ในเวลา
เช้า-เย็น ทั้งนี้ขึ้นกับอาการของผู้ป่วยหากมีอาการเปลี่ยนแปลงที่ผิดปกติ ต้องหาสาเหตุเพื่อวินิจฉัยปัญหา
และให้การพยาบาล

1.2 อธิบายให้ผู้ป่วยรับรู้ถึงภาวะสุขภาพของตนเอง เกี่ยวกับมีการติดเชื้อบริเวณแผลฝี
เย็บและให้ความรู้ในการดูแลตนเองเพื่อการป้องกันการแพร่กระจายเชื้อ

1.3 ทำความสะอาดอวัยวะสืบพันธุ์อย่างถูกต้องโดยใช้เทคนิคปราศจากเชื้อเช่น ภายหลังถ่ายอุจจาระและปัสสาวะควรทำความสะอาดอวัยวะสืบพันธุ์ โดยล้างจากด้านหน้าของอวัยวะสืบพันธุ์ไปยังทวารหนัก ไม่ล้างย้อนไปย้อนมา เพราะเชื้อโรคจากทวารหนักจะเข้าสู่ทางช่องคลอดได้ หลังจากนั้นควรใช้ผ้าหรือกระดาษชำระที่สะอาดซับให้แห้ง

1.4 ควรเปลี่ยนผ้าอนามัยเมื่อชุ่ม ต้องระวังไม่ใช้มือสัมผัสผ้าอนามัยด้านหน้าขณะสวมใส่และระวังไม่ให้สัมผัสบริเวณทวารหนักเพราะจะนำเชื้อโรคไปสู่แผลฝีเย็บหรือช่องคลอดได้

1.5 ล้างมือให้สะอาดภายหลังทำความสะอาดอวัยวะสืบพันธุ์ หรือเปลี่ยนผ้าอนามัยทุกครั้ง

1.6 ทำความสะอาดแผลด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อเช่น เซฟลอน(savlon) 1:100 โดยใช้เทคนิคปราศจากเชื้อเพื่อลดสิ่งสกปรกอย่างน้อยวันละ 2 ครั้งและอบแผลเข้า-เย็น เพื่อส่งเสริมการไหลเวียนของเลือดบริเวณแผล

1.7 กระตุ้นให้ดื่มน้ำอย่างน้อยวันละ 3,000 มิลลิลิตร การให้ดื่มน้ำปริมาณมากเพราะเป็นการทดแทนปริมาณน้ำที่สูญเสียไป เนื่องจากมีไข้

1.8 ดูแลให้รับประทานอาหารประเภทโปรตีนสูง ให้พลังงานและวิตามินสูง เพื่อเป็นการเสริมสร้างความแข็งแรงแก่ร่างกายเพิ่มขึ้น มีภูมิคุ้มกันต้านต่อเชื้อโรคและส่งเสริมการหายของแผลที่ติดเชื้อ

2. ด้านจิตใจ ผู้ป่วยที่มีภาวะติดเชื้อหลังคลอดมักจะมีอาการวิตกกังวล กลัว ท้อแท้ หดหู่ กังวลใจในการรักษา บางรายมีแผลเป็นจากการติดเชื้อบริเวณแผลฝีเย็บหรือหนทางคลอด จะมีความรู้สึกต่อภาพลักษณ์ของตนเองในทางลบและคุณค่าของตนเองลดลง ควรให้การดูแลช่วยเหลือเพื่อให้ผู้ป่วยมีความรู้สึกต่อภาพลักษณ์ของตนเองในด้านบวกและมีคุณค่า

2.1 สร้างสัมพันธภาพที่ดี โดยใช้คำพูดที่สุภาพและการปฏิบัติที่นุ่มนวล

2.2 รับฟังผู้ป่วยระบายความรู้สึกต่าง ๆ เกี่ยวกับภาวะที่ต้องเผชิญ เช่น ภาวะเครียดเกี่ยวกับการติดเชื้อหลังคลอด วิตกกังวลเรื่องไม่ได้ดูแลบุตร หรือหมดกำลังใจที่มีอาการเป็นมาก ไม่ทราบกำหนดเวลาว่าอาการจะดีขึ้นหรือไม่ หรือวิตกกังวล กลัว เรื่องการมีเพศสัมพันธ์ภายหลังจากมีภาวะติดเชื้อเป็นต้น

2.3 ให้กำลังใจและเป็นที่ยอมรับ

2.4 ควรอธิบายให้ทราบถึงสาเหตุ อาการและอาการแสดง การดูแลรักษาเพื่อทราบถึงข้อมูลที่เป็นจริงและให้ความมั่นใจต่อการรักษา หากกลัวหรือวิตกกังวล เรื่องการมีเพศสัมพันธ์ภายหลังจากมีภาวะติดเชื้อ ควรอธิบายให้ผู้ป่วยทราบว่า การติดเชื้อสามารถรักษาให้หายเป็นปกติได้ ถ้าผู้ป่วยให้ความร่วมมือในการรักษาความสะอาดของร่างกายและอวัยวะสืบพันธุ์ ส่งเสริมสุขภาพให้แข็งแรงโดยรับประทานอาหารที่มีประโยชน์ มีการพักผ่อนที่เพียงพอ ให้ความร่วมมือรับประทานยาตามแผนการ

รักษา และภายหลังจากจำหน่ายควมตรวจตามแพทย์นัด หากผลการตรวจมีภาวะปกติสามารถจะมีเพศสัมพันธ์ได้เหมือนเดิม

2.5 แนะนำให้ครอบครัวมีส่วนร่วมในการให้การดูแลอย่างใกล้ชิด ตลอดจนช่วยให้กำลังใจเป็นที่ปรึกษา ให้ผู้ป่วยสามารถปรับตัวและยอมรับสภาพที่เกิดขึ้นได้

2.6 เปิดโอกาสให้ผู้ป่วยและครอบครัวได้พูดคุยกับผู้ป่วยที่มีภาวะติดเชื่อหลังคลอด ซึ่งมีอาการดีขึ้นแล้ว เพื่อจะให้รับรู้ปัญหาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทำให้มีกำลังใจในการรักษาและสามารถแก้ไขปัญหาลดความวิตกกังวล เครียด และกลัวได้ด้วยตนเอง

4.2 ขั้นตอนการดำเนินการ

4.2.1 เลือกโรคที่จะทำการศึกษาจากผู้ป่วยที่รับผิดชอบในหอผู้ป่วยสูติกรรมหลังคลอด โดยเลือกโรคที่น่าสนใจ โดยพิจารณาถึงภาวะเสี่ยงที่พบได้บ่อยในผู้ป่วยหลังคลอด

4.2.2 ศึกษาและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้ป่วย ประวัติการเจ็บป่วย การประเมินสภาพผู้ป่วย การตรวจทางห้องปฏิบัติการ มีการติดตามอาการ การรักษาและการพยาบาลที่ผู้ป่วยได้รับ

4.2.3 ศึกษาและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับโรคและการพยาบาลผู้ป่วย จากตำรา เอกสารทางวิชาการต่าง ๆ แพทย์เฉพาะทางสูติกรรม เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาผู้ป่วย

4.2.4 นำข้อมูลและปัญหาต่าง ๆ มาวิเคราะห์วางแผนให้การพยาบาลตามกระบวนการพยาบาล โดยเน้นการพยาบาลที่ครอบคลุมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และจิตวิญญาณ

4.2.5 ปฏิบัติการพยาบาลและประเมินผลการพยาบาลตามแผนที่กำหนดไว้

4.2.6 เรียบเรียงเนื้อหา สรุปปัญหาการพยาบาล เรียงลำดับความสำคัญ รวมทั้งคำแนะนำ และข้อเสนอแนะ

4.2.7 นำข้อมูลทั้งหมดมารวบรวมเป็นเอกสาร แล้วนำไปปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตรวจสอบ ทบทวนความถูกต้อง และความเหมาะสมของผลงาน

4.2.8 ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ตัวอักษร และรูปแบบทั้งก่อนพิมพ์และหลังพิมพ์เอกสาร

5. ผู้ร่วมดำเนินการ

ไม่มี

6. ส่วนของงานที่ผู้เสนอเป็นผู้ปฏิบัติ

ผู้ขอประเมินขอเป็นผู้ปฏิบัติทั้งหมดทุกขั้นตอน ร้อยละ 100

7. ผลสำเร็จของงาน

ได้ให้การพยาบาลและศึกษาคิดตามและประเมินผลการพยาบาลเป็นเวลา 5 วัน และได้เยี่ยมติดตามอาการจำนวน 4 ครั้ง พบว่ามีปัญหาทั้งหมด 9 ข้อ ได้รับการแก้ไขหมด โดยผู้ป่วยมีอาการดีขึ้นตามลำดับ ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ จนแผลฝีเย็บดีขึ้น ไม่มีหนองไหล และไม่เกิดภาวะแทรกซ้อนไประบบอื่น สามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวันได้ตามปกติ พยาบาลได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติตัวทั้งในขณะที่พักรักษาตัวที่โรงพยาบาล การปฏิบัติตัวขณะอยู่ที่บ้าน ผู้ป่วยก็สามารถปฏิบัติตามคำแนะนำได้ดี ตอบข้อซักถาม และมีความตระหนักในการดูแลตนเองในระยะหลังคลอด และพยาบาลได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการรักษาต่อเนื่อง เช่น การมาตรวจหลังคลอดเมื่อครบ 6 สัปดาห์ สามารถขอรับบริการจากแหล่งประโยชน์อื่นที่อยู่ใกล้บ้านเช่น ศูนย์บริการสาธารณสุข โดยโรงพยาบาลจะมีใบส่งตัวต่อไปยังศูนย์บริการสาธารณสุขโดยประสานงานกับกลุ่มงานอนามัยชุมชนเพื่อทำการเยี่ยมบ้าน การตรวจหลังคลอดและการส่งเสริมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ทำให้ผู้ป่วยได้รับการบริการอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้มีผลสัมฤทธิ์

8. การนำไปใช้ประโยชน์

1. เพิ่มคุณภาพให้บริการทางการพยาบาลกรณีศึกษาผู้ป่วยติดเชื้อแผลฝีเย็บ
2. ลดระยะเวลาในการรักษาพยาบาลขณะอยู่ในหอผู้ป่วยสูติกรรมหลังคลอด โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาการให้บริการให้ดีขึ้น ในการรักษาพยาบาลผู้ป่วยที่มีการติดเชื้อ
4. เพิ่มพูนความรู้แก่ผู้ศึกษากรณีให้การดูแลรักษาพยาบาลผู้ป่วยติดเชื้อแผลฝีเย็บ
5. ผู้ป่วยและญาติมีความพึงพอใจและประทับใจในการให้บริการที่มีประสิทธิภาพ

9. ความยุ่งยาก ปัญหา อุปสรรคในการดำเนินการ

จากกรณีศึกษาผู้ป่วยรายนี้พบว่าสาเหตุของความเจ็บป่วย เนื่องจากผู้ป่วยเป็นหญิงตั้งครรภ์วัยรุ่น การศึกษาน้อย พฤติกรรมการดูแลตนเองด้านสุขภาพยังไม่เหมาะสม ไม่ให้ความสำคัญในการปฏิบัติตัวหลังคลอด และจากการที่ผู้ป่วยต้องให้นมบุตรคนแม่ ผู้ป่วยมีความกังวลในการเลี้ยงบุตร และให้นมบุตรทำให้ผู้ป่วยให้ความสำคัญในการดูแลรักษาความสะอาดน้อยลง รวมทั้งการไม่ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในชีวิตประจำวัน ทำให้เกิดการอักเสบ ติดเชื้อ และแผลฝีเย็บแยกตามมา

10. ข้อเสนอแนะ

1. เมื่อมีผู้ป่วยหลังคลอดที่มีแผลฝีเย็บ ต้องให้คำแนะนำเกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดแผลฝีเย็บตั้งแต่แรกเริ่ม เพื่อให้ผู้ป่วยตระหนักถึงความสำคัญในการดูแลตนเอง พร้อมกับทำหน้าที่มารดาโดยการให้นมบุตรได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ป่วยมักหวังบุตร จนไม่สามารถทำกิจวัตรประจำวันตามปกติได้

2. เตรียมความพร้อมของห้องตรวจภายใน ยา เวชภัณฑ์ และอุปกรณ์ทางการแพทย์ เพื่อให้ผู้ป่วย
ได้ทำแผลฝีเย็บ พยาบาลได้ประเมินแผลฝีเย็บและน้ำคาวปลาทุกวัน

3. กระตุ้นให้บุคลากรที่มีสุขภาพในหอภิบาลผู้ป่วยทบทวนกิจกรรมที่ 1 การดูแลผู้ป่วยติดเชื้อ
แผลฝีเย็บ โดยใช้ C3THER ของการทบทวน 12 กิจกรรมอย่างต่อเนื่อง

4. ควรจัดทำแนวทางการปฏิบัติการพยาบาลในคลินิก (clinical nursing practice guideline:
CNPG) เรื่องการพยาบาลผู้ป่วยติดเชื้อแผลฝีเย็บ

ขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ และได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไข
เป็นไปตามคำแนะนำของคณะกรรมการ

ลงชื่อ..... กนกวรรณ เกตุมณี.....
(น.ส.กนกวรรณ เกตุมณี)
ผู้รับการประเมิน
..... 1.1.2551.....

ได้ตรวจสอบแล้วขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นถูกต้องตรงกับความเป็นจริงทุกประการ
และได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขให้เป็นไปตามคำแนะนำของคณะกรรมการ

ลงชื่อ..... เสว น.....
(..(นางสาวพรวิมลพร พ.ช.ช.ช.ช.)..)
(ตำแหน่ง) วิทยาลัยการในตำแหน่งหัวหน้าพยาบาล
รพ.มอ. ในตำแหน่ง...
ฝ่ายการพยาบาล
..... 1.1.2551.....

ลงชื่อ..... ส.....
(นายสรวิทย์ สนิทแก้ว)
รองผู้อำนวยการสำนักงานการแพทย์
ขณะดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ
โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์
..... 1.1.2551.....

อ้างอิง

กอบกาญจน์ สรประสิทธิ์. (2540). การพยาบาลผู้รับบริการหลังคลอดที่มีภาวะแทรกซ้อน. สงขลา: เทมการพิมพ์.

ธีระ ทองสง และชนนทร์ ธนาภิกษย์. (2540). สูติศาสตร์ฉบับเรียบเรียงครั้งที่ 4. เชียงใหม่: คณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ประทักษ์ โอประเสริฐสวัสดิ์, วินิต พัวประดิษฐ์ และสุรศักดิ์ ฐานิพานิชสกุล. (2540). สูติศาสตร์ รามาธิบดี 2. กรุงเทพมหานคร: บริษัทโกลิสติกพับลิชชิง จำกัด.

ปราณี พงศ์ไพบุลย์. (2540). การพยาบาลระยะหลังคลอด. กรุงเทพมหานคร: เมติคัลมีเดีย.

ฟารีดา อิบราฮิม. (2541). กระบวนการพยาบาล. กรุงเทพมหานคร: บริษัทบุญศิริกาพิมพ์ จำกัด.

Cunningham, Gary F. at all Ed. (2005). Williams obstetrics. USA: Mc Graw-Hill Companies.

ข้อเสนอ แนวคิด วิธีการเพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
ของนางสาวกนกวรรณ เกตุมณี

เพื่อประกอบการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ 7 วช.(ด้านการพยาบาล)

(ตำแหน่งเลขที่ รพจ. 356) สังกัดฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์ สำนักงานแพทย์

เรื่อง การใช้ห่วงยางรองนั่งในผู้ป่วยที่มีแผลฝีเย็บ

หลักการและเหตุผล

การติดเชื้อเป็นภาวะแทรกซ้อนที่สำคัญทางสูติกรรมที่พบได้บ่อย โดยเฉพาะการติดเชื้อในระยะหลังคลอด ซึ่งอาจมีผลทำให้ผู้ป่วยถึงแก่ชีวิตได้ ทั้งนี้เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางกายวิภาคและสรีระในระยะหลังคลอด จึงทำให้เกิดการติดเชื้อได้ง่ายขึ้น เช่น การเปิดขยายของปากมดลูกภายหลังคลอด ทำให้เชื้อโรคสามารถผ่านเข้าสู่ช่องทางคลอดได้ กล้ามเนื้อของช่องทางคลอดบอบช้ำฉีกขาดจากการคลอดบุตร โพรงมดลูกตรงตำแหน่งที่รกเกาะเป็นแผลจากการลอกตัวของรกและการหลุดลอกของเยื่อมดลูก ประกอบกับน้ำคาวปลาที่ออกมาทางช่องคลอด ซึ่งมีส่วนประกอบของเลือด น้ำคร่ำ และเยื่อมดลูกเป็นอาหารอย่างดีสำหรับการเจริญเติบโตของเชื้อแบคทีเรีย และที่สำคัญผู้ป่วยหลังคลอดมักจะมีอาการอ่อนเพลีย เนื่องจากการเสียเลือดและการใช้พลังงานในการคลอด ทำให้ร่างกายมีภูมิคุ้มกันต่ำหากผู้ป่วยรักษาความสะอาดของอวัยวะสืบพันธุ์ไม่ถูกต้อง จะมีส่วนส่งเสริมให้การแพร่กระจายเชื้อไปยังส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นพยาบาลควรมีบทบาทที่สำคัญในการช่วยเหลือให้ผู้ป่วยรู้จักวิธีป้องกันการติดเชื้อหลังการคลอดบุตร หรือลดความรุนแรงของการติดเชื้อที่เกิดขึ้น โดยเร็วที่สุด

การติดเชื้อในโรงพยาบาลนับเป็นปัญหาสำคัญในการดูแลผู้ป่วย การป้องกันและควบคุมการติดเชื้อในโรงพยาบาลอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถลดปัญหาและภาวะแทรกซ้อนจากการติดเชื้อ ซึ่งมีผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของผู้ป่วย และครอบครัว ได้ จากสถิติข้อมูลการติดเชื้อแผลฝีเย็บของโรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์ในปี พ.ศ. 2547 พบว่ามีทั้งหมด 8 ราย และในปี พ.ศ. 2548 พบว่ามีทั้งหมด 9 ราย ซึ่งมีจำนวนผู้ป่วยติดเชื้อเพิ่มขึ้น ซึ่งการหาแนวทางเพื่อป้องกันการติดเชื้อแผลฝีเย็บ เป็นงานที่สำคัญในการทำทนายความรู้ความสามารถของบุคลากรผู้ปฏิบัติงานในหอผู้ป่วย เนื่องจากมีปัจจัยหลายประการที่เอื้อให้เกิดการติดเชื้อ โดยบุคลากรผู้ปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยจะต้องมีความรู้และทักษะในการดูแลผู้ป่วย การให้คำแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของบุคลากร ซึ่งมีความสำคัญยิ่งต่อการป้องกันการเกิดการติดเชื้อแผลฝีเย็บ จากการสังเกตและการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่านอกเหนือจากการปฏิบัติตนตามคำแนะนำที่ถูกต้องแล้ว ผู้ป่วยบางรายมีแผลฝีเย็บแยกและเกิดการอักเสบติดเชื้อตามมา จากการนั่งให้นมบุตรเป็นระยะเวลาานาน มีการเสียดสี กดทับแผลฝีเย็บ มีความใส่ใจในการเปลี่ยนผ้าอนามัยลดลง เนื่องจากมีความกังวลในการให้นมบุตร จึงเกิดแนวคิดที่จะพัฒนาอุปกรณ์ ที่ช่วยลดการกดทับของแผลฝี

เย็บขณะนั่งให้หมบุตร โดยการใช้ห่วงยางรองนั่ง ผู้ป่วยเกิดความพึงพอใจและปวดแผลฝีเย็บลดลงขณะนั่งให้หมบุตร ส่งผลให้เกิดการพัฒนาคุณภาพบริการพยาบาลอย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์และหรือเป้าหมาย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อลดการเสียดสีของแผลฝีเย็บและบรรเทาความเจ็บปวดขณะนั่งให้หมบุตร
2. ผู้ป่วยเกิดความพึงพอใจ และเห็นความสำคัญของการดูแลรักษาความสะอาดแผลฝีเย็บเพื่อป้องกันแผลฝีเย็บแยกหรือติดเชื้อ

เป้าหมาย

ผู้ป่วยเกิดความพึงพอใจในการใช้ห่วงยางรองนั่งขณะให้หมบุตร และลดการเสียดสีของแผลฝีเย็บ ทำให้การติดเชื้อแผลฝีเย็บลดลง

กรอบการวิเคราะห์ แนวคิด ข้อเสนอ

กิจกรรมการใช้ห่วงยางรองนั่งในผู้ป่วยที่มีแผลฝีเย็บ หอผู้ป่วยสูติกรรมหลังคลอด โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์ ประกอบด้วย

1. ประชุมชี้แจงบุคลากรในหอผู้ป่วย สร้างเครื่องมือทดลองใช้ โดยประดิษฐ์รูปแบบพิเศษของห่วงยางที่เหมาะสมให้กับผู้ป่วยหลังคลอดนั่ง ห่วงยางที่ใช้ทำมาจากหนังเทียมเย็บเป็นวงกลมคล้ายรูปโดนัท ด้านในใส่ด้วยนุ่น มีเส้นผ่าศูนย์กลาง 6 นิ้ว และ 8 นิ้ว ตามขนาดรูปร่างของผู้ป่วย และมอบหมายงานให้พยาบาลวิชาชีพทุกคนรับผิดชอบเกี่ยวกับการให้คำแนะนำในการใช้ห่วงยางรองนั่งในผู้ป่วยหลังคลอดที่มีแผลฝีเย็บทุกราย และเก็บรวบรวมสถิติการติดเชื้อแผลฝีเย็บ โดยพยาบาลควบคุมการติดเชื้อประจำหอผู้ป่วย (infection control ward nurse : ICWN) รับผิดชอบรวบรวมจำนวนผู้ป่วยที่ติดเชื้อแผลฝีเย็บ ส่งพยาบาลควบคุมการติดเชื้อประจำโรงพยาบาลทุกเดือน และคำนวณอัตราการติดเชื้อแผลฝีเย็บในหอผู้ป่วยแต่ละเดือน ว่ามีอัตราการติดเชื้อลดลงหรือไม่ หลังจากได้ใช้ห่วงยางรองนั่ง

2. กำหนดแนวทางการปฏิบัติ ในการดูแลป้องกัน และลดการปวด บวมของแผลฝีเย็บในผู้ป่วยหลังคลอด หลังจากให้คำแนะนำในการปฏิบัติตัวแล้ว จะให้ห่วงยางสำหรับรองนั่งและอธิบายถึงวิธีการใช้ ประโยชน์ในการใช้ และจะมีกระดาษสาสำหรับป้องกันน้ำควาปลาเป็นห่วงยาง โดยจะเปลี่ยนกระดาษสาทุกเวร และทุกวันและล้างทำความสะอาดห่วงยางทุกครั้งเมื่อใช้กับผู้ป่วยรายอื่น

3. มีการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดแผลฝีเย็บ ตั้งแต่แรกรับเข้าหอผู้ป่วยและการใช้ห่วงยางเพื่อลดการกดทับ และการเสียดสีของแผลฝีเย็บโดยมีการให้ข้อมูลที่ถูกต้องเป็นแนวทางเดียวกันและมีมาตรฐานเดียวกัน ทำให้ผู้ป่วยและญาติมีความรู้และความสามารถดูแลตนเองเพื่อป้องกันและลดการติดเชื้อแผลฝีเย็บได้มากขึ้น

4. เมื่อพบการติดเชื้อแผลฝีเย็บจะนำข้อมูลจากเวชระเบียนของผู้ป่วยมาทำการวิเคราะห์หาปัญหาสาเหตุ แนวทางการแก้ไขและป้องกัน (root cause analysis) ต่อไป ในการประชุมของคณะกรรมการบริหารความเสี่ยงของแผนกสูตินรีเวชกรรม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและพัฒนาคุณภาพบริการในการป้องกันแผลฝีเย็บแยกและการติดเชื้อแผลฝีเย็บ
2. ผู้ป่วยได้รับความสุขสบายขณะนั่งบนห้วงยาง และ ช่วยลดการปวด บวมของแผลฝีเย็บ
3. ช่วยลดระยะเวลาของการอยู่โรงพยาบาลและลดค่าใช้จ่ายในการรักษา

ตัวชี้วัดความสำเร็จ

อัตราการติดเชื้อแผลฝีเย็บในผู้ป่วยหลังคลอด มีอัตราน้อยกว่า 0.2

ลงชื่อ.....กนกวรรณ.....เกตุมณี.....
 (น.ส.กนกวรรณ เกตุมณี)
 ผู้ขอรับการประเมิน
 .....1.1/255.....

อ้างอิง

ฐิติพร อังคदारรงค์. (2544). การพยาบาลผู้รับบริการทางสูติศาสตร์ที่มีภาวะผิดปกติ. สงขลา:

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลลา.

ประทักษ์ โอประเสริฐสวัสดิ์, วินิต พัวประดิษฐ์ และสุรศักดิ์ ฐานิพานิชสกุล. (2540). สูติศาสตร์

รวมฉบับที่ 2. กรุงเทพมหานคร: บริษัทโกลิสติกพับลิชชิง จำกัด.